



Maarit Haaveri

MIELENSÄ
TARINOIDEN
VANKI
OSAT 3&4



MIELENSÄ TARINOIDEN

VANKI

OSA III

&

OSA IV

Maarit Katariina Haaveri

MIELENSÄ TARINOIDEN VANKI

Autofiktiivinen tarina selviytymisestä

OSA III VALON JA VARJON VUOROPUHELUA

OSA IV VALON VARTIJAT

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden saamiseksi tekijänoikeuslain 13 § ("Tekstin- ja tiedonlouhinta" mukaisesti on kielletty)

© 2026 Maarit Haaveri

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa
ISBN: 978-952-80-8929-2

VALON JA VARJON VUOROPUHELUA

OSA III

1. Vuosi 1993.....	7
2. Miehillä menee ilta pitkäksi.....	7
3. Öinen automatka.....	9
4. Valkoinen talo.....	15
5. Kesälomareissussa.....	17
6. Matka jatkuu.....	18
7. Aamuauringon paisteessa.....	20
8. Sadetta pidellyt.....	24
9. Kivilinna.....	26
10. Sauna, halko ja kossu.....	27
11. Elokuun illan ihanuus.....	29
12. Vauvan odotusta.....	32
13. Joulukuuk.....	35
14. Valtataistelua naisten tyyliin.....	39
15. Yksin.....	43
16. Pärjäjä Kati.....	46
17. Naisten kymppi 1996.....	49

18.Etsikkoaika.....	50
19.Leon ilmestys.....	54
20.Romahdus.....	54
21.Sairaalassa.....	56
22.Yhdessä mielen myrskyissä.....	60
23.Home sweet home.....	64
24.Lääkäri määrää.....	67
25.Uusia tuttavuuksia.....	68
26.Vuosi 1998.....	69
27.Tubberwarea ja tunnustuksia.....	71
28.Elämän muutos.....	73
29.Viimeinen valhe.....	74
30.Ritan keinot pysyä raittiina.....	76
31.Auto-oppilaat.....	78
32.Ylioppilas kuoressa.....	81
33.Yhteishuoltajuuden alku.....	82

1.VUOSI 1993

Helmikuu alkoi hyvin ja Kati teki jo uutena vuotena lupauksen, että elämä tulisi muuttumaan hyväksi, asia kerrallaan. Tupakoinnin lopettaminen oli innostanut Katia myös liikkumaan enemmän. Kati käveli ja pyöräili paljon Tonin kanssa, sekä kiinnitti huomiota siihen mitä söi ja milloin söi. Kati vietti paljon aikaansa yksinään, mutta kävi välillä katsomassa sukulaisiaan isänsä puolelta. Heidän elämän arvonsa olivat alkaneet ahdistaa Katia. Maaliskuussa 1993, kun Katin setä ja äidin isä kuolivat, päätti Kati alkaa erkaantumaan kaikista ihmisistä, jotka saivat hänet ahdistumaan. Kati ei halunnut enää katsoa sivusta, kuinka toiset tuhosivat omaa ja muiden elämää. Kati halusi ympärilleen vain hyviä asioita. Niitä asioita, joita hänen vanhempansa ja äidin isä ja äiti olivat hänelle antaneet ja opettaneet jakamaan muille.

Kerrostalo kaksio, jonka Kati sai vuokralle, oli vanha, mutta siisti ja kohtuu hintainen. Tonia Kati ei suostunut ottamaan asuntoon kirjoille, koska ei tuntenut tätä kunnolla. Katin tarve pitää koti turvapaikkana ja omassa hallussaan, oli edelleen traumana miesten teoista ja ohjasi Katin päätöksiä. Tonilla ei olisi ollut varaa maksaa vuokraakaan, koska se oli aina sijoittanut rahansa tyhmästi. Osamaksuja Tonilla riitti ja oli hänellä jokin isompi pankkilainakin. Katilla oli taas oma asunto, josta sai lisää omantunnonarvoa sekä vahvuutta uskomokselleen, että kaikki tulee muuttumaan vähitellen hyväksi ja suomen taloustilanteesta huolimatta, hänen oma tilanteensa voisi silti olla ihan hyvä pienellä työttömyyskorvauksella. Pitäisi vain luopua kaikista turhuuksista ja tehdä paljon itse.

2.MIEHILLÄ MENEÄ ILTA PITKÄKSI

"Tässä on sullekin juomista. Ota nyt, äläkä viitti niuhottaa." Veli-poika oli taas vajonnut mietteisiinsä ja narisutteli hampaitaan ärsyttävästi. "Voisit jo unohtaa sen ämmän ja lopettaa tuon suunnittelusi!" Miehet olivat varta vasten tulleet kämpille yhdessä, juomaan päät täyteen ja unohtamaan hetkeksi kaikki naiset. "Niistä on saatana haittaa vaan. Olet kohta linnassa taas, kun vatvot sitä kostoasi.

Mieti kuinka lähellä se sun viimekertainen jo oli. Ota nyt tosta ja päästä ittes irti. Mulla on meille paukutkin tehdä, haluatko?"

Sohvalla istuneen miehen katse nousi ylös, silmissä näkyi synkkyys, joka sai ne näyttämään myrsky pilveltä, juuri ennen kaiken tuhoavan trombin ilmestymistä.

"Otan minä. Pakkohan nämä mielikuvat on saada jotenkin pois. Minä jumalauta en voi käsittää, että en saa sitä akkaa mielestäni, en millään. Se miten se minua kohteli ja miten olen sitä muistellut." Mies kaivoi lompakkonsa takin taskusta esiin ja avasi sen. Lompakon sisätaskusta hän otti taitellun, ryppyyn menneen valokuvan, jossa nuori nainen istui sohvalla, onnellisen näköisenä. Nainen hymyili kuvan ottajalle. Tummat kiharat hiukset ulottuivat yli naisen olkapäiden. Kuka kuvan oli ottanut, sitä mies ei tiennyt, mutta siitä hänellä oli omat epäilynsä, jotka saivat hänen leukaperänsä kiristymään. Toinen miehistä pysähtyi sohvän viereen ja kumartui katsomaan kuvaa.

"Onhan se aika vetävän näköinen pimu, mutta ei kuitenkaan niin vetävän, että sen takia kannattaa istumaan lähteä" Tämän sanottuaan mies ojensi veljelleen sätkän, johon oli murentanut hasista.

"Vetäsehän siitä, niin olosi kevenee hiukan." Kello läheni ilta kymmentä, kun miehet poistuivat asunnolta keskustan baariin. Molemmilla oli hilpeä olo ja promilleja veressä niin, että sen jalkojen liikkeistä näki.

"Mä en vaan voi käsittää et, miten mä en törmää siihen, vaikka mä jatkuvasti kuulen joltain, että sitä ämmää on nähty, vaikka missä." Mies aloitti taas jahkaamisen Katista. Se vaan palasi aina hänen mieleensä ja nyt hän oli taas valmis, vaikka ottamaan sen takaisin. Pääsisi vaikka pariaksi yöksi sen viereen maaten ja kostaisi sitten, kun se ei osaisi edes sitä odottaa. Miehen päässä alkoi muodostua mielikuvia, joissa hän piti naista lähellään ja tämä hymyili. Sitten mies muisti kuinka Kati tuli hänen kimppuunsa leukun kanssa ja kuinka tätä ei enää yhtenä aamuna löytynyt mistään. Mielikuvat hänen päässään alkoivat muuttua sadistisiksi ja verisiksi.

Mies palasi takaisin lumiselle sorakuopalle ja siihen raivoon, jonka hän purki väärään, saman näköiseen ja hetken niin saman tuntuiseen naiseen, kuin Kati oli vielä ennen lähtöään, hänen mielikuvissaan ollut.

"Kävithän sinä tarkistamassa sen yhden talon raputkin, eikä sitä siellä asunut. Se sälli, joka Katista vasikoi, on kuule vaan valehdellut sulle tai sitten siellä vaan asuu joku saman näkönen. Onhan se nyt voinut muuttuakin vaikka, kuinka paljon, siitähän on jo monta vuotta. Tollaset alkoholin perään olevat naiset rupsahtaa tosi äkkiä."

Velipoikaa alkoi suututtamaan jatkuvasti esiin tulevat puheet naisesta, jonka takia hänkin oli melkein joutunut poseen.

"Saatanan ämmä, eikö siitä voisi jo olla puhumatta." Olisiko veli ohjattava johonkin terapeutille, vai miten sen saisi unohtamaan Katin. Hänellä itselläänkin alkoi jo olla sellainen olo, että teki mieli mennä pieksemään joku. Veljeksillä tuli melkein nyrkkitappelu keskenään, ennen kuin he pääsivät baariin asti, mutta he saivat kuitenkin sovittua, ettei Katista puhuttaisi enää sinä iltana.

3.ÖINEN AUTOMATKA

Valkoinen auto kiersi torin parkkipaikan ja meni parkkiin sen reunaan. Auto oli niin pitkä, ettei sitä normaalin kokoiseen parkkiruutuun voinut parkkeerata. Joka viikonloppu oli kuitenkin kuskattavia. Idea auton käytöstä asiakkaiden kускаamiseen, oli tullut Renelle mieleen eräästä elokuvasta, jonka hän oli katsonut nuorempana lusi-massa ollessaan. Pomo oli ensin ollut vastahankaan hänen ideastaan, mutta päättänyt kuitenkin kokeilla koska mitään menetettävääkään ei olisi. Asiakkaita oli jotenkin saatava lisää koska pelkkä rekkakus-kien majoittaminen ei enää laman alettua kannattanut.

"Kyytiin vaan. Vielä mahtuu ja parin tunnin päästä pääsee takai-sin, jos karaokelista tai illan ohjelma tarjonta ei miellytä. Huoneitakin löytyy sopuhintaan, jos haluaa yöksi jäädä." Tumma, kihara tukkai-nen mies avasi oven ja pariskunta hoiperteli sisään autoon.

Kaksi miestä ja keski-ikäinen nainen tulivat selkeästi autoa kohden, joten Rene jäi odottamaan, josko heistäkin saisi asiakkaita. Toisen miehistä hän jo tunsikin. Se oli ollut ennenkin hänellä kyydissä. Viimeksi hän oli joutunut varoittamaan miestä tämän käytöksestä naisasiakkaita kohtaan. Nyt tämä näytti kuitenkin olevan hilpeällä päällä, joten Rene avasi tulijoille viimeisen penkkirivin oven ja kohteliaasti toivotti asiakkaat tervetulleiksi kyytiin. "Tervetuloa ja sitten lähdetäänkin kohti ilonpitoa."

Rene oli asunut ulkomailla muutamia vuosia, mutta joutunut palaamaan Suomeen, möhlittyään asiansa pahemman kerran. Vanha tuttu niiltä ajoilta, oli tarjonnut työtä ravintola saralla ja kun ei Renellä silloin muutakaan ollut tiedossa, niin mikäpäns tässä. Asuntokin tuli samalla, kun hän lupasi huolehtia paikan talonmiehen ja vartiointi hommatkin siinä sivussa. Renen oli pidettävä muutenkin matalaa profiilia tietyissä piireissä. Kaveri hoiti asioita rajan takana ja Rene täällä Suomessa, joten hyvä diili molemmille.

"Sitten vaan peremmälle!" Rene toivotti autossa olijat sisään ravintolaan, jossa oli puolenyön nousukiito menossa. Karaoke soi täysillä ja laulajia oli listalla jo kymmenkunta valmiina. Hääpari, joka oli tullut omille jatkoilleen, istui kunniapaikalla laululavan edessä. Tuoreella parilla oli juuri hehkeä hetki menossa, sulhasen kähmiessä morsianta enemmän, kuin yleisellä paikalla sallittiin. "Ottakaahan tuo meidän sviittimme ensi yöksi, ettei tarvitse siinä kutea." Renen oli pakko puuttua parin liialliseen toistensa kähmintään, etteivät iäkäämmät asiakkaat, jotka paikassa perjantai-iltaisain karaokessa kävivät, katoaisi paikalta kokonaan.

"Sehän oli hyvä idea" Morsian kiljahti ja sinkosi ylös sulhonsa sylistä niin, että morsiuskoltun helmat, jotka olivat jääneet sulhon alle, repesivät osittain. "Samperi, mikä vahinko. Se oli sitten sen vuokrapuvun loppu. Voi, voi." Morsianta ei koltun repeäminen tuntunut liioin haittaavan.

"Tästä se hääyö alkaa, alahan mennä akka huoneen avainta hakemaan, tsoo." Sulhanen tarttui morsianta pakaroihin ja työnsi tätä samalla kohti vastaanottotiskiä, jonka takana seisoj viisissäkymmenissä oleva pyöreähkö naisihminen.

"Parempi onkin, että menette sviittiinne ja asetutte vaakatasoon." Mirja mietti, miksi oli edelleen tiskin takana, jaksaaen joka yö tulla katsomaan näitä humalassa törttöileviä ihmisiä. Hän oli ollut talossa jo kaksikymmentä vuotta, eikä uuden omistajan vaihtumisen jälkeen, ollut enää pitänyt siitä, miten fikstusta työläisten yöpymispai-kasta, oli pikkuhiljaa tullut juottola, jossa pystyi sotkemaan oman avioliittonsaakin, jos halusi. Sviitti oli käytössä joka ikinen viikon-loppu, eikä siinä yöpyneet aina morsiusparit. Mirjan saatettua, toisistaan tukea ottanut pari sviittiin, hän palasi takaisin tiskin taakse. Saliin oli tullut lisää asiakkaita, Renen autokierroksen tuomana.

"Mitähän saisi olla? Rouva taitaa jo olla sen verran maisteissa, ettei taida enää tarvita mitään."

Mirja ei aikonut tarjoilla tuolle kahden miehen kanssa sisään tul-leelle naiselle yhtään mitään. Tajusiko se edes keiden kanssa oli liik-keellä. Mirja tunnisti miehet jo nuoruusvuosiltaan, kun hän vielä työskenteli Elannon kaupassa. Koko kylä tiesi kenestä oli kyse, kun jossakin ryöstettiin kioskia tai kauppa. Kerran hänkin oli tullut kau-pan kassalippaan kanssa melkein ryöstetyksi, kun nämä veljekset olivat tulleet häntä vastaan ennen yösäilöä. Silloin oli ollut vielä ta-pana, että jokainen oman kassansa laskenut, vei kotimatallaan rahat kadun toisella puolen olevan pankin seinässä olevaan yösäilöön. Ra-hat kuljetettiin sinne käsilaukkuun mahtuvassa kassalippaassa, jossa rahat olivat kuoressa. Kuori laitettiin luokkuun, joka aukesi suureksi, sitä seinästä ulospäin vedettäessä ja kun sen työnsi takaisin, seinä nielaisi kuoren sisuksiinsa. Mirja oli silloin nähnyt jo kaukaa poikien tulon, mutta ei ehtinyt pinkaista yösäilölle ennen, kuin nämä olivat, seisseet hänen edessään.

"Mitäs Elannon kassa?" Toinen veljeksistä oli heti kysynyt, hänet tunnistettuaan. "Olisko sulla jotain meille annettavaa, vaikka sellai-

nen peltiloota?" Mirjalta oli mennyt hetki tajutakseen, että voisi hämätä miehiä sadetakillaan, joka roikkui hänen käsivarrellaan, jonka alla hän piteli käsilaukkuaan, jossa lipas oli.

"Saattaisipa ollakin, vaan kun tuo ukkoni pääsi juuri töistään ja odottelee minua jo tuolla." Mirja oli nyökäyttänyt sen aikaista Poliisiasemaa kohden ja samalla hetkellä, kun pojat olivat katsoneet rakennukseen päin, hän otti takin alla toisella kädellään käsilaukun vetoketjun auki, tarttui kassalippaaseen, jättäen sen takin alle piiloon ja hujautti toista veljeksistä tyhjällä käsilaukulla ohimoon, huutaen samalla niin lujaa kuin jaksoi: "Ryöstö! Täällä on menossa ryöstö!"

Mirjan arvaus oli osunut oikeaan. Toinen veljistä tarrasi kiinni käsilaukkuun ja kiskaisi sen irti Mirjan kädestä. Sen jälkeen molemmat lähtivät juoksemaan poispäin lujaa vauhtia, erkaantuen seuraavassa kulmauksessa toisistaan, niin että käsilaukun ottanut, juoksi rakennuksen taakse ja toinen sinne mistä Mirja oli juuri tullut. Mirja oli kuoren yösäilöön saatuaan, kävellyt suoraan poliisilaitokselle ja ker-tonut tapahtuneen, sekä antanut tuntomerkit veljeksistä, jotka näyttivät identtisiltä kaksosilta. Poliisin oli helppo löytää veljes pari, ja puoli tuntia myöhemmin Mirja sai käsilaukkunsa takaisin. Miehen alut viettivät yönsä putkassa. Käräjillä Mirja oli saanut todistaa pois-saolevana, turvallisuutensa vuoksi.

"Ei kai se nyt haittaa, vaikka se vähän onkin ottanut. Maksettiin kolmesta sisäänpääsymaksukin ja siihen kuuluu yksi olut." Toinen veljeksistä alkoi nostamaan ääntänsä. Mirjan olisi tehnyt mieli pas-sittaa kaikki kolme ovesta ulos saman tien, mutta kun näki Renen nyökkäilevän ovelta hänelle, laski hän hanasta tuopillisen olutta kai-kille kolmelle." Kolmikko hoiperteli ravintolan perempään nurk-kaan, Mirjan ihmetellessä, miksi naisella ei ollut matkassaan edes kä-silaukkua.

Vartin päästä nainen tuli yksin tiskille ja pyysi Reneä täyttämään tuoppinsa ja kertoi antavansa tälle pantiksi rannekellonsa, josta tämä saisi paljon enemmän, kuin yhden tuopin hinta olisi. Rene katseli kelloa hetken ja koska Mirja oli mennyt rauhoittelemaan tuoretta avioparia sviitin käytävälle ja kellokin näytti ainakin satasen arvoiselta, joten hän suostui. "Missä sinun käsilaukkusi on, eikö sinulla

ole edes lompakkoa tallessa? Voin heittää sinut seuraavalla käynnilläni takaisin torille, niin pääset nukkumaan." Nainen vastasi soperptaen, että asuu lähellä ja kävelee kohta kotiinsa.

"Asia selvä, mutta jos tulet toisiin aatoksiin, niin tule kertomaan." Renen teki mieli huutaa naisen perään, että tämä jäisi tiskille juomaan, koska ei luottanut tuohon veljespariin, joiden seurassa nainen oli. Samalla hetkellä Mirja huusi häntä apuun, koska hääparilla oli täysi riita käynnissä.

Veljekset kävivät keskustelua siitä kumpi maksaisi seuraavat uluet. Nainen näytti jo hakeneen oman tuoppinsa täyteen taas.

"Minä menen, koska olen selvempi." Sanoi veli, joka oli idean kyytiin lähdistä keksinyt. Toinen veljeksistä alkoi jututtamaan naista. Hän oli saanut selville, että nainen asui juna-aseman vieressä, joka oli kaupungin pohjoispuolella, eli aivan eri puolella kuin ravintola, jossa he nyt olivat. Nainen oli kihlattunsa kanssa lähtenyt viettämään iltaa, pääsemättä kuitenkaan sisälle ravintolaan, johon heidän oli tarkoitus mennä. Jonka jälkeen nainen oli kulkeutunut samaan baariin veljesten kanssa.

"Meinaatko mennä kotiisi yöksi, vai otettaisko huone ja pidettäis vähän hauskaa kolmisin?" Nainen oli niin humalassa, ettei tajunnut, mitä mies häneltä kysyi. Naisen pää alkoi notkاهدella eteenpäin ja hetken päästä tämä jo nukkui istuallaan, sohvan selkänojaan nojaten.

Mies katseli tiskiltä ravintolassa olijoita ja kiinnitti huomionsa hääpariin, joiden riitaa henkilökunta oli selvittämässä. Hasiksen polton tuoma leppoisuus, oli alkanut jo haihtua miehen aivoista, eikä häntä enää kiinnostanut oluen juontikaan. Oliko sulhasella pullo hihassaan? Jotain siellä näytti olevan, niin että hiha oli toisen käden taiteen kohdalta paksumpi, kuin toinen käsi. Mies siirtyi ulko-ovelle ja määritteli nopeasti, olisiko hihassa pullo vai ei. Kyllä, se oli varmasti vielä suht täysikin, kun sulhon käden liike oli niin jäykkä. Ikään kuin pullossa seisova viina, saisi sen vaikeuttamaan käden liikkeitä.

"Kuule sulho, mennäänkö ottamaan yhdessä happea tuohon pihamaalte?" Mies laitto ystävällisesti kätensä sulhon harteille ja saatteli tämän hoipertelevan humalaisen ovesta ulos."

"Katso sinä, ettei se toinen hakkaa ja ryöstä sitä siellä pihamaalla. Minä menen nyt tiskin taakse ja lähdän kotiin, heti kun olet vienyt viimeiset asiakkaat pois täältä. Pulju suljetaan sitten tasan kolme ja sinä siivoat paikat aamulla. Minä en tänään jaksa ja huomenna aion tulla vasta illalla yhdeksältä tänne. Minulle alkaa riittämään jo tällainen meno!" Rene nyökytteli Mirjalle ja saattoi morsiamen sviittiin, peitellen tämän parisänkyyn, joka oli jo osittain myllätty. Tuoreelle parille oli tullut kesken hääyön aloituksen riita jostakin vanhasta heilasta, joten se siitä lemmen yöstä. Morsian nukahti heti. Kun Rene oli vielä kiskaissut tältä korolliset valkoiset avokkaat jalasta ja jättänyt roskiksen sängyn viereen vahingon varalta, poistui hän huoneesta.

Mies oli arvannut oikein. Sulholla oli kolmen tähden jaloviinapullo hihassaan. Siitä he nyt naukkailivat vuorotellen tämän kanssa, paikan baarimikon, katsellessa heitä ovelta.

"Onko se tuo morsian sinun ensimmäisesi?" Mies kysyi sulholta. "Ei kun toinen ja siitähän se riita sitten tulikin, kun piti mennä punkkaan ja sanoin sitä vahingossa Leilaksi. Hän on Leena." Sulhanen murahti harmistuneena ja nappasi pullonsa pois mieheltä. "Älähän nyt sillä lailla. Yhdessähän me tässä samassa veneessä ollaan. Naimisissa se olen minäkin kerran ollut ja lapsiakin liitosta kaksi. Yritin viime vuonna lämmitellä sitä naista uudestaan, paremman puutteessa, mutta ei siitä mitään tullut. Oli sellainen Kati siinä välissä..." Miehen sanat jäivät kesken velipojan tullessa paikalle, kainalossaan nainen, joka oli herännyt.

"Onhan näitä maailma täynnä." Sulhanen sanoi ja tarjosi pullosta velipojallekin. "Pulloja ja naisia." Sulho jatkoi, nauraen sanomansa päälle. Nainen ei halunnut ottaa pullosta huikkaa, vaan lähti hoipertelemaan kohti pihaan tulo tietä.

"Älä nyt karkaa mihinkään. Mennään yhdessä tohon minun luokseni juttelemaan." Sulhanen käveli naisen kiinni ja otti tämän kainalonsa.

Rene katseli ovelta, kuinka veljekset, sulho ja nainen seisoivat kauempana pihalla, juoden pullosta vuorotellen. Parempi olikin, että jäisivät siihen ulos, kun hän lähtisi vielä kerran käymään lenkin torilla. Nainen saisi jäädä, koska sanoi asuvansa jossain lähellä, niin kuin sulhokin. Veljeksiä hän ei ottaisi enää kyytiin. Ryöstäisivät hänet vielä matkalla, tai alkaisivat keskenään tapella.

"Minä menen nyt ja palaan puoli kolmeksi. Laitan ovet lukkoon. Katso ettei noista neljästä enää kukaan tule sisälle ja soita poliisit, jos tarvitsee. Se morsian nukkuu aamuun asti ja on varmaan parempi, etteivät ole sulhon kanssa yötä saman katon alla. Niiden talo on ihan tossa järven tuntumassa, joten varmasti pääsevät itse kotiinsa. Kahdesta tummasta en tiedä, mutta nainen sanoi asuvansa jossain tässä lähellä." Rene sanoi vielä Mirjalle lähteissään. Mirja heilautti kättänsä ymmärtämisen merkiksi ja jatkoi oluen laskemista tuoppiin.

4. VALKOINEN TALO

Kun valkoinen limusiini kaarsi, santa pölyten pois pihasta, otti neljän hengen seurue, suunnan kohti sulhon kotia. Nainen ei enää tajunnut maailman menosta mitään, joten veljekset raahasivat tätä kainaloista kiinni pitäen välissään. Aina maahan osuessaan naisen varpaat tekivät elokuun iltaan äänen, joka kuulosti siltä kuin viilipurkin pala olisi sanonut rap, aina kun osuu polkupyörän pinnaan.

Kilometrin tai kaksi aamunhämärissä kuljettuaan nainen keskelään, veljekset alkoivat hermostua. "Mitä sä jätkä valehtelit, että asut ihan lähellä. Eihän me nyt koko yötä tätä muijaa ruveta täällä peräsämme repimään." Veljekset laskivat naisen alas ja vaativat saada vielä pullosta huikat.

"Eläkäähän nyt retostakko kattokees, kun talo näkky jo." Sulho seisoi keskellä tietä, osoittaen taloa, joka oli noin sadan metrin päässä tienreunassa. "Perintömökki ja minulle rakas, tervetuloa. Isänmaan kautta ja toiselle jalalle kanssa." Pullo kiersi kolmen suun kautta ja sitten se palasi takaisin sulhon hihaan.

Valkoinen puulaudoitteinen talo oli pimeänä. Talon maalit olivat karisseet osittain irti seinälaudoista, niissä näkyi vuosikymmenien


pakkassäät, sekä auringon paisteet. Talo oli rakennettu joskus viisikymmenluvun taitteessa. Pihassa oli vanha kaivo, jota ei sen kannen päälle kertyneen sammalkasan perusteella ollut käytetty enää aikoihin. Elokuun aamuyö oli viileä ja usvaa oli kertynyt talon takana olevan pellon ylle. Linnut visersivät aamulaulujaan kauempana metsässä.

Nainen oli jo alkanut hiukan selviämään ja tuli miesten perässä hoiperrellen pihaan. "Missä vitussa me ollaan?" Hän muisti hämärästi veljekset, tiskiltä hakemansa oluen ja paluun pöytään, mutta tuota yhtä miehistä hän ei muistanut. "Tyttö, tyttö! Viinaa ei pidä sinun juovan, niin että muisti lähtee." Sulho sanoi kaivaen samalla avaimiaan pitkästä ketjusta, jonka toinen pää oli kiinni hänen housunsa vyön lenkissä.

Veljekset katselivat pihamaata, jonka perällä oli vanha navetta rakennus. Toinen veljistä meni sen seinustalle ja lorotteli tarpeensa, maassa lojuvan talikon päälle. Pihaa ei ollut hoidettu, sen oli annettu villiintyä niin, että kaikkialla kasvoi heinää ja sammalta. Vanhoja työkaluja ja maatyö koneita oli siellä täällä. Omenapuita oli kolme kappaletta talon pellon puoleisella seinustalla. Oksilla roikkui valkokuulaita, joita linnut olivat käyneet nokkimassa. Mies otti oksalta omenan ja puraisi palan siitä.


"Ihan nämä kypsiltä jo maistuvat." Omenan maku toi mieleen muiston lapsuudesta. Kotipihalla kasvoi omenapuita ja isällä oli tapana istua rappusilla piippua poltellen ja samalla seuraten, kuinka äiti poimi omenoita ämpäriin. Joka kerta kun äiti oli kurottanut ottamaan ensimmäistä omenaa puusta, oli isä huokaissut ja todennut: "Eeva se oli, joka Aataminkin houkutti syntiin, joten minä en niitä syö." Sitten isä oli seurannut äidin omenan keruuta tarkkana loppuun asti ja varoittanut tätä pyllistämistä naapuriin päin, ettei isäntä näkisi kuinka irstas ja syntinen akka hänellä oli. Miestä alkoi naurattamaan.

"Muistatko sinä velipoika vielä, kuinka isä piti äidin kunniallisena ja vahti tätä, kun tämä poimi omenoita?" Hän kysyi veljeltään, joka veti kiinni housunsa sepalusta.



Traumatisoitunut Kati tekee valintoja, jotka eivät lisää hänen hyvinvointiaan. Pako on ainoa keino jättää taakseen kaikki koettu vääräys. Mutta voiko hyvä voittaa, jos paha on vain tukahdutettu? Kun Katista tulee äiti, elämä alkaa ensi kertaa tuntua hyvältä, mutta menneisyyden varjot ja miesten teot satuttavat edelleen. Kuka puolustaisi Katia ja lapsia, ellei Kati itse? Hän oivaltaa, että yhteiskunnan silmissä näyttäytyvän hulluuden voi kääntää voimavaraksi, mutta kaikkea tiedettyä ei voi paljastaa. Totuus on ainoa suunta, mutta se ei ole kaikkien saatavilla.

Katin saama hoito muuttaa kaiken. Traumatisoitunut mieli alkaa kertoa ympärillä olevien ihmisten salaisuuksia, ja usko tuonpuoleiseen vahvistuu, kun Kati aistii kuolleiden läsnäolon. Työskentely energioiden kanssa sysää liikkeelle muutoksen, joka horjuttaa niin Katin elämää kuin koko maailmanjärjestystä. Kuollut nainen alkaa kertoa tarinaansa Katin kautta. Kati kirjoittaa, jotta nainen saisi rauhan ja hänen hautapaikkansa löytyisi. Samaan aikaan menneisyydestä nousee uhka; Miehet, jotka eivät ole unohtaneet, Katin heitä kohtaan tekemiä vääryyksiä.



BoD



9 789528 089292